

SABIHA GÖKÇEN

Sabiha Gökçen'in gökyüzünde tayyaresle kazandığı bütün muvaffakiyetlerin sırrını onun geniş alnında, sade fakat derin bakışlarında bulmak kabildir. Konuşurken onun gözleri daima semalarda gibidir ve o daima yükseklerle bakar.

Sabiha Gökçen'i gökyüzündeki bir cevelânından sonra dinlemek istemez misiniz? Hisleri, düşünceleri sizi kim bilir ne kadar alâkadar eder! O halde bu yazıyı zevkle okuyacaksınız.

Sabiha Alaçam

ANKARADAN Türkkuşu sahasına giden asfalt, Florya yolunu hatırlatıyor. Bu benzetiş biraz garip görenler, içimde çalkan deniz hasretinin ifadesi olduğunu zannedenler bulunacak.

Fakat, hakikat, hiç de öyle değil! Çünkü, Baraj, deniz hasretinin estetik bir ilacı. Onun için, bu psikolojik hataya imkân yok! Bilâkis, kıraç, ova üstünde, yemyeşil bir vaha gibi yükselen modern Ankara; ruhun, güzel tabiata, güzel dekora olan bütün ihtiyacını gideriyor. Fakat Türkkuşu sahasına uzanan asfalt, düzlüğü, enternasyonal seyrüsefer işaretleri, sağlı, sollu ağaçları ve kilometre mesafesi ile tamamen Florya yolunu hatırlatıyor. Lâkin, şu farkla: Muhayyelsi zengin bir insan, Florya yolunun sonunda, esatiri deniz kızlarını göreceğini kuruntuluyabilir! Muhayyelsi fakir bir insan bile, Türkkuşu alanına vardığı zaman, göklerin kahramanı Sabiha Gökçen ile karşılaşır.

İşte, bu reel farkın doğurduğu sabırsızlık ile, otomobilimizin hızını boyuna arttırıyoruz. Nihayet, asfaltın solundan kıvrılıyor ve geniş sahanın üstünde algalan, yükselen Türkkuşu tayyarelerinin altından, kartallardan ürkmüş, serçe yavruları gibi ilerliyoruz.

Saat 10,30. Türkkuşu tayyareleri birer birer yere süzülüyorlar. Fakat bir tanesi, tepemizde dört dönüyor, âdeta yerle bir oluyor, duracak zannediyoruz. Hayır, durmuyor, tekrar yükseliyor, yükseliyor. Bu, iş bittikten sonra kontrol uçuşları yapan Sabiha Gökçen'in tayyaresidir!

Bir saat daha geçiyor: 11.30 da, Türk havalarmın kıızı, Türkkuşunun başöğretmeni Sabiha Gökçen aramızdadır artık.

Onunla karşılaştığım zaman, âdeta hayret ettim. Bu ufak tefek, narin yapılı bayan, bombardıman tayyarelerinde korkunç hava savaşı yapan, bir solukta Balkan turunu bitiren Sabiha Gökçen miydi?

Evet, tâ kendisi! İşte, mütebessim bir yüz ve nazik bir jest ile, beni, evine gelen misafirini bol keseden ağırlayan mükrim bir ev sahibi gibi tayyaresine davet eden, tekrar uçuş zahmetine katlanan bu bayan, Sabiha Gökçen'in tâ kendisiydi.

O, tekrar havalanıyor. Öğle güneşi, bulutların üstünde bir ayna yüzü gibi parlak ve göz kamaştırıcı. Ankara semalarının bol leylekleri, yanımızdan kanat çırparak kaçıyorlar ve ovaların, vadilerin üstünden aşıyorlar. İşte, eski Ankara, işte yeni Ankara. İşte Çankaya, işte Baraj, işte Etimesut ve Türkkuşu alanı: Yerdeyiz.

Başöğretmen Sabiha Gökçen'e soruyorum:

— Uçmak, uçmak, namütenahi

uçmak sizi vormuyor mu?

O, gülüyor:

— Hayır... Uçmak, ömrüm oldukça uçmak ve uçurmak istiyorum.

— O halde, bu da bir nevi mani!

— Hayır... Bilâkis! sağlık ve sıhat.

— Ne diyorsunuz?

— Elbette! ben, birkaç gün uça-

mazsam, emin olun, hastalanırım.

Merakımı yenemiyor ve Sabiha

Gökçen'e diyorum ki:

— Uçmak, tayyareci olmak fikri

size, nereden geldi?

— Tayyarecilğe ötedenberi heves

ediyordum. Aklıma geçen arzu hep buydu. Fakat bu heves ve

arzular, katı bir mahiyeti de haiz

Gökçen'i Türkkuşu meydanında bulduk. Tayyaresinden yeni indiği halde, vücudunda tekrar havalanmaya müheyya bir gevçlilik vardı. Gözleri ufukların genişliğine doymamış gibi bakıyordu.

Havalarla kartallarla yarış eden, tayyaresinin motorunu en usta bir maharetle kullanan Sabiha Gökçen, bütün bu muvaffakiyetlerin kuvvetini ufak tefek vücudunda, temiz ve sade çehresinde ve sevimli hallerinde toplamış gibidir. O, hususî hayatında çok sade ve çok samimidir.

Türk havalarının kadın kahramanı romanla ve şiirle pek başı hoş olmadığını söylerken, Yedigün'ün sayfalarını merakla çeviriyor ve okuyordu.

değildiler. Vaktaki Türkkuşu açıldı, plânörler ile işe başlandı. Bunları gördüm ve tayyareci olma kararı verdim.

Bugün, Türkkuşusunda öğretmen olarak çalışmak ve uçucu yetiştirmek, en büyük zevkimdir. Tıpkı yavrularını uçuran dişi bir kuş gibi.

— En zevkli uçuş hatıranız hangisidir?

— İlki. Yalnız uçtuğum gün, en iyi uçan ve en eski tayyareci bendim sanki... Fakat, insan, zamanla hatalarını anlıyor, her yalnız uçağın iyi bir tayyareci olamayacağını idrak ediyor.

— Bir sual daha, Gökçen... En korkulu uçuş hatıranız hangisidir?

— Korkulu bir hatıram yok. Yalnız, bir kere kaza geçirdim. Talebeliğim esnasında Eskişehirde tayyarem devrildi. Fakat hâdiseye kadar ânî oldu ki, korkmaya vakit bulamadım! maamafi, çok üzüldüm. Çünkü, tayyarem hasara uğramıştı.

Size, şunu söyleyeyim ki, artık eski hatıralarımı unuttum.

— Niçin?

— İleriyi düşünüyorum da onun için!

— Bir sual daha, Gökçen... Bütün gününüzü uçmaya mı veriyorsunuz, acaba?

— Hemen hemen uçmaya ve icaplarına.

— Başka hiç bir şeyle meşgul olmaz mısınız? Meselâ, kitap okumak gibi..

ATATÜRK Anıtı anketimiz

Ebedî Şef'in Ankarada yapılacak olan kabir anıtına yazılmasını muvafık buldukları kitabe hakkında okuyucularımız arasında açtığımız ankete gelen cevapların neşir müddeti bitti.

Evvelce ilân ettiğimiz gibi, teklif edilen kitabe suretleri arasında en fazla hangisini beğendiklerini karlırımıza soruyoruz. Cevaplarınızı göndermekte acele edin. Netice reyler tasnif edilerek yakında ilân edilecektir.

— Meslekî kitaplar okuyorum şimdi.

— Ya roman?

— Eskiden okurdum.

— Kimlerin eserlerini?

— Unuttum.

— Meselâ, Reşat Nurinin..

— Evet.. «Çalıküşu» nu çok sevmiştim. Fakat, artık, romanlardan bir zevk duyamıyorum. Meslekî kitaplardan hoşlanıyorum ve bir de İngilizceye çalışıyorum.

Türkkuşu başöğretmeni Sabiha Gökçen ile hem konuşuyor, hem de Ankaraya doğru yol alıyoruz.

Sorgularımıza devam ediyorum:

— Demek uçmak, uçurmak, meslekî kitapları mütalea etmek ve İngilizceye çalışmak... Hepsini bu kadar, öyle mi?

— Hemen hemen.

— Peki, daha başka neler okudunuz evvelce? Meselâ şiir falan?

— Şiiri, mektepte iken okurdum. Yani, mecburi olarak!

— Peki, uçmaktan başka neyi seversiniz? Acaba sinemayı..

— Hoşlanırım.

— Beğendiğiniz artistler?

— Hatırlamıyorum.

— Ben söyleyeyim, siz cevap verin. Meselâ, Çarlı Çaplin.

— O da kim?

Bu mukabil sual karşısında, ne yalan söyleyeyim, şaşırıp kalmışım! bereket versin, otomobil Sabiha Gökçen'in evine gelmişti. Sade bir üslup ile döşenmiş salondaki rahat koltuklara oturduk.

Sorgularımıza devam ettim:

— Hangi filimleri seversiniz?

— Ağır filimleri.

— Dram, öyle mi? O halde Emil Yaningsi beğeniyorsunuz.

— Siz söyleyince hatırladım: Evet. Maamafi, hafızamın bu zâfından dolayı mazurum. İki senedir sinemaya gitmedim hiç!

— O halde, gelelim spora.

Sabiha Gökçen neşe ile cevap verdi:

— Ping - pong oynarım.

Sabiha Gökçen'in evinde bize iltihak eden, Türkkuşunun en genç tayyarecisi Edibe bahsimize karıştı:

— Hem de çok heyecanlı oynar öğretmenim, ping - pongu!

Sabiha Gökçen, hayretle talebesinin yüzüne baktı. Edibe devam etti:

— O farkında değil ama, siz bana itimat edin. Çok heyecanlıdır, çok.

Bukadar heyecanlı bir mevzu üzerinde durmak istemedim ve sorgularımıza devam ettim:

— Kaçta yatarsınız?

— Pek belli olmaz. Fakat, erken yatmaya çalışırım. 9.30 da, 10 da.

— Yatmaya çalışırım, diyorsunuz. Niçin?

— Çünkü, uykuyu sevmem.

— Ama lâzım. Bilhassa, uykusuz kalmak âsabinıza tesir etmez mi? Hele uçarken..

— İlk zamanlar tesir ediyordu. Lâkin şimdi alıştım. Asabım, mü-kavim artık!

— Kaçta kalkarsınız?

— 4,30 da.

— Peki, seyahati sevir musunuz?

— Havada mı?

— Hayır, karada.

— Nefret ederim hemen hemen!

Sabiha Gökçen'in nefret ettiği bir mevzu üzerinde de durmak istemedim: Sorgularımıza nihayet verdim.

Sabiha Gökçen sade, fakat çok zarif kıyafeti, sevimli çehresi ve samimi tavırı ile gayet hoş konuşuyor, heyecanla anlatıyordu.

Afakî bahisler etrafında konuşmaya başladık. Nihayet, nasıl oldu, bilmiyorum, söz, Ebedî Şef Atatürk'e intikal etti.

O zaman, Sabiha Gökçen'in yüzündeki tebessüm, yavaş yavaş kayboldu; rengi matlaştı.

Ve birdenbire hüngür hüngür ağlamaya başladı!

Bu ızdırabın tazelenmesine ben sebebiyet verdiğim için, âdeta mahcubiyetle, Sabiha Gökçen'i teselli etmek istedim:

— Metin olun biraz, dedim.

O, hıçkırıklarla cevap verdi:

— Olamıyorum, her hâdiseye karşı-

sında metinim; fakat Atatürk'ün ölümü karşısında... Bu imkânsız işte... Bırakım ağlıyayım.. ağlıyayım..

— İster misiniz biraz bahçeye çıkalım?

Sabiha Gökçen, uslu bir çocuk gibi teslimiyet gösterdi. Fakat, nafi! onun matlaşan yüzü gülmüyordu artık.

Kendisine veda ettim.

Sabiha Gökçen'in bu hıçkırıkla hıçkırıkla ağlayışını, bu ölümden daha derin ruhi aczin ifadesini unutamıyacağım...

Sabih Alaçam

Türkkuşunun başöğretmeni tayyaresinin başında, arkadaşları ve maharirimizle Yedigün'ü gözden geçiriyor.

